

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupen JUDr. Pavlem Hálou, advokátem se sídlem Martina Kříže 8, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2011, čj. KUJI 33507/2011, sp. zn. OOSČ 6897/2010 OOSC/263/AS/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2011, čj. 57 A 53/2011 – 35,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2011, čj. 57 A 53/2011 – 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Třebíč (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 9. 2010, čj. OSČ 232/2010-6/Tu, uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. e) bodu 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Přestupku se dopustil tím, že dne 8. 5. 2010 řídil na silnici II/152 motorové vozidlo tovární značky Land Rover Discovery, ačkoliv nebyl držitelem řidičského oprávnění. Řidičské oprávnění pozbyl žalobce rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina, které nabylo právní moci dne 8. 3. 2010, z důvodu dosažení 12 bodů. Správní orgán I. stupně uložil žalobci dva druhy

sankce, jednak pokutu ve výši 25 000 Kč, jednak zákaz řízení motorových vozidel po dobu 14 měsíců.

[2] Žalovaný změnil k odvolání žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že dobu zákazu řízení motorových vozidel zkrátil na 12 měsíců. Ve zbytku však rozhodnutí potvrdil. K odvolací námitce zpochybňující naplnění subjektivní stránky deliktu uvedl, že není rozhodné, zda mu bylo rozhodnutí krajského úřadu o zamítnutí odvolání a potvrzení zápisu bodů doručeno fakticky či fikcí. Oba tyto způsoby doručení mají totožné právní účinky. Žalobce věděl, nebo alespoň vědět měl, že mu je krajským úřadem doručována písemnost, a to vzhledem ke znalosti svých předchozích úkonů v dané věci a v návaznosti na obdržení výzvy k odevzdání řidičského průkazu. Dne 8. 5. 2010 měl žalobce povinnost i možnost předvídat, že není držitelem příslušného řidičského oprávnění. Vzhledem k okolnostem případu a osobním poměrům měl žalobce vědět, že svým jednáním dne 8. 5. 2010 porušuje zájem chráněný zákonem. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce jednal v nevědomé nedbalosti.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u krajského soudu. Soud však žalobu zamítl. Dospěl k závěru, že skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu. Z dokazování provedeného ve správním řízení bylo zcela přesvědčivým způsobem prokázáno, že žalobce spáchal přestupek popsaný ve správním rozhodnutí. Úvahy žalobce o tom, že nevěděl ani vědět nemohl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, vyhodnotil soud jako liché. Z karty evidence řidiče vyplývá, že ode dne 27. 6. 2007 do 8. 5. 2010 se dopustil sedmi přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a proto měl ve vlastním zájmu sledovat pohyb bodového hodnocení, aby předešel nežádoucím důsledkům. Tudíž věděl, že svým dalším jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Soud se ztotožnil se žalovaným, dle něhož je kritériem zavinění z nedbalosti zachování určité míry opatrnosti.

[4] Soud dále vyšel z listinných podkladů předložených Městským úřadem Třebíč, a to rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 24. 2. 2010 a výzvy k odevzdání řidičského průkazu, která byla vystavena dne 13. 4. 2010 Městským úřadem Moravský Krumlov pod čj. 699/1/2010-OD/KI. Uplynutím pěti pracovních dnů ode dne, kdy byla žalobci výzva městského úřadu doručena fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, pozbyl žalobce v souladu s § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu řidičské oprávnění. Jestliže žalobce podal námitky proti provedenému záznamu, byl vyrozuměn o výsledku námitkového řízení, měl povinnost i možnost předvídat, že je mu doručováno oznámení povinnosti odevzdat řidičský průkaz. Z toho plyne, že s ohledem na okolnosti vědět měl a mohl, že dne 8. 5. 2010 porušuje zájem chráněný zákonem. Správní spis a správní rozhodnutí poskytují dostatečnou skutkovou oporu pro právní závěr, že žalovaný i správní orgán I. stupně věc kvalifikovaným způsobem projednali a rozhodli, žalobce nebyl zkrácen na svých právech.

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že správnímu rozhodnutí vytýkal neprokázání subjektivní stránky přestupku, tj. zavinění. V podrobnostech odkazuje na žalobu. Krajský soud se dle stěžovatele nedostatečně vypořádal s námitkami obsaženými v žalobě, zejména chybně vyhodnotil absenci subjektivní stránky. Soud se sice obšírně zabýval nejrůznějšími obecnými aspekty správního trestání, tato obecná pravidla však zcela nepřiléhavě až zmatečně aplikoval na posuzovaný případ. V rozsudku vůbec nevyložil, v čem měla spočívat nedbalost stěžovatele. Stěžovatel namítá, že nevědomost a neznalost okolnosti, na jejímž základě pozbyl řidičského oprávnění, nebyla vyvolána porušením právního předpisu. Z toho plyne, že z jednání stěžovatele nelze usuzovat ani na úmysl, ani na nedbalost.

[6] Stěžovatel dále namítá, že z rozsudku není patrno, zda je soudu známo, že stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění dnem, kdy od právní moci rozhodnutí o zamítnutí námitek uplynula lhůta 5 pracovních dnů. Pokud tedy stěžovateli toto rozhodnutí nikdy doručeno nebylo (ve smyslu faktickém), byť na základě fikce nabylo právní moci, řídil stěžovatel motorové vozidlo s přesvědčením, že lhůta byla stále přerušena. Stejně tak výzva k odevzdání řidičského průkazu nebyla nikdy stěžovateli fakticky doručena, o povinnosti odevzdat ho nevěděl. Stěžovatel poukazuje na to, že ve spise není žádný důkaz o tom, že byl poučen o důsledcích nevyzvednutí písemnosti a že se mu takové oznámení dostalo do sféry jeho vlivu.

[7] Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Dříve než se mohl Nejvyšší správní soud zabývat posouzením kasačních námitek, zjistil z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí **(III.A.)**, a že se krajský soud v napadeném rozsudku řádně nevypořádal se všemi žalobními body **(III.B.)**.

III.A.
Vady řízení před krajským soudem

[11] Stěžovatel v žalobě navrhl, aby soud provedl důkaz rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina o odvolání proti rozhodnutí, jímž byly zamítnuty námitky proti záznamu, kterým bylo dosaženo 12 bodů, včetně listin prokazujících doručení tohoto rozhodnutí. Dále navrhl provést důkaz výzvou k odevzdání řidičského průkazu, a to včetně listin prokazujících doručení výzvy. Žádná z těchto listin nebyla součástí správního spisu vedeného ve věci přestupku, jehož projednávání vyústilo ve správní rozhodnutí

přezkoumávané krajským soudem. Třetí důkazní návrh stěžovatele zůstal pouze v obecné rovině. Stěžovatel v něm prakticky pouze vymezil otázku, k níž by se mělo dokazování vést (písemnosti prokazující porušení nějaké zákonem uložené povinnosti, jehož následkem bylo, že se stěžovatel nedozvěděl o pozbytí řidičského oprávnění), aniž by však označil konkrétní důkazní prostředky, jejichž provedení navrhuje.

[12] Z obsahu soudního spisu plyne, že kopie rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 24. 2. 2010 ve věci odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí námitek proti záznamu bodů, včetně kopie obálky, v níž bylo doručováno a která se vrátila zpět správnímu orgánu, bylo zasláno soudu žalovaným spolu s jeho vyjádřením k žalobě (viz č. l. 25). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání. Dne 22. 9. 2011 udělila samosoudkyně pokyn kanceláři, aby bylo v rejstříku vyznačeno skončení věci dne 30. 9. s výrokem „žaloba se zamítá“ (viz č. l. 27b). Dne 30. 9. 2011 bylo vyhotoveno zkrácené znění rozsudku a tímto dnem byl rozsudek vyhlášen (viz č. l. 28). Teprve po dalších více než dvou týdnech se dne 18. 10. 2011 samosoudkyně obrátila faxovým podáním na Městský úřad Třebíč a požádala o zaslání rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina vydaného ve věci námitek proti zápisu bodů a následně vydané výzvy k odevzdání řidičského průkazu (viz č. l. 31 a 32). Dne 19. 10. 2011 obdržel soud faxem od Městského úřadu Třebíč rozhodnutí krajského úřadu a výzvu Městského úřadu Moravský Krumlov k odevzdání řidičského průkazu, včetně kopie obálky (viz č. l. 33 a přílohová obálka). Dne 31. 10. 2011 byl rozsudek soudem vypraven k doručení účastníkům řízení (viz č. l. 40).

[13] K tomu lze uvést následující. Současná podoba správního soudnictví je založena na principu tzv. plné jurisdikce, jehož naplněním jsou mimo jiné § 52 a § 77 odst. 2 s. ř. s. Dle § 52 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, může provést i jiné důkazy. Dle § 77 odst. 2 s. ř. s. může soud v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.

[14] Soud není povinen provést důkazy navržené účastníky řízení. Pokud soud rozhodne, že navržený důkaz neprovede, musí v rozhodnutí vyložit důvody, které jej k tomu vedly. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že *„neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencí. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto“* (viz rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 – 89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS).

[15] Takzvané opomenuté důkazy, tj. důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem přes návrh účastníků rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud při postupu podle zásady volného hodnocení důkazů přes návrh účastníků vůbec nezabýval, téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost [čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; k tomu srov. nález sp. zn. III. ÚS 61/94 ze dne 16. 2. 1995 (N 10/3 SbNU 51) či rozsudek NSS ze dne 7. 10. 2009, čj. 1 Afs 76/2009 – 56,

body 31 a 32, nebo rozsudek ze dne 1. 4. 2008, čj. 9 Azs 15/2008 – 108]. Jde tedy o procesní situace, v nichž bylo účastníky řízení navrženo provedení konkrétního důkazu, přičemž návrh na toto provedení byl soudem bez věcně adekvátního odůvodnění zamítnut, eventuálně zcela opomenut. To znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o zamítnutí návrhu na provedení důkazu nebyla zmínka buď vůbec žádná, či toliko okrajová a obecná, neodpovídající povaze a závažnosti věci [srov. např. nález sp. zn. I. ÚS 2343/08 ze dne 25. 3. 2009 (N 67/52 SbNU 663)].

[16] Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku neuvedl, jak s důkazními návrhy naložil, tedy zda důkazy provedl, resp. z jakého důvodu návrhům nevyhověl. Podstatná část odůvodnění závěru krajského soudu, že stěžovatel jednal v nevědomé nedbalosti, je založena na skutečnostech zjištěných z rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina o odvolání proti rozhodnutí, jímž byly zamítnuty námitky proti záznamu bodů, a z oznámení Městského úřadu Moravský Krumlov, jímž byl stěžovatel vyzván k odevzdání řidičského průkazu, jakož i dokladu o doručení posledně uvedené písemnosti stěžovateli.

[17] Je třeba zopakovat, že ani jedna z těchto listin nebyla součástí správního spisu vedeného ve věci přestupku stěžovatele, nýbrž součástí jiných správních spisů vedených v odlišné věci. Byť se jedná o listiny administrativní povahy, nelze s nimi nakládat jako s listinami, které jsou součástí správního spisu ve věci rozhodnutí o přestupku. Pravidlo, že obsah správního spisu není považován za důkaz ve smyslu § 52 s. ř. s., se vztahuje pouze na správní spis vedený v dané věci. Toto pravidlo totiž vychází z toho, že správní spis je obrazem a výsledkem přezkoumávaného správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, čj. 9 Afs 8/2008 – 117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Nelze jej proto vztáhnout na listiny, které nejsou součástí správního spisu vedeného ve věci, jež je předmětem soudního přezkumu. Pokud tedy soud hodlá vycházet z listin, které nejsou součástí správního spisu vedeného v dané věci, musí postupovat v souladu se zákonem a těmito listinami provést důkaz (srov. postup NSS ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 96/2011, který je popsán a zdůvodněn v rozsudku ze dne 6. 12. 2011, část III., zejména bod 14).

[18] Dle § 77 odst. 1 s. ř. s. provádí soud dokazování jen při jednání. Důkaz listinou se provádí přečtením či sdělením jejího obsahu při jednání (§ 129 odst. 1 o. s. ř. užitý na základě § 64 s. ř. s.). Z postupu soudu lze dovodit, že zmíněnými listinami snad provedl důkaz, učinil tak však mimo jednání. Tím zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozsudku (shodně rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 3 Azs 103/2005 – 76, publ. pod č. 687/2005 Sb. NSS, rozsudek ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 61/2008 – 98, nebo též rozsudek ze dne 15. 4. 2009, čj. 1 As 30/2009 – 70). K této vadě řízení je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[19] Nejvyššímu správnímu soudu nemohl uniknout ani další stěží pochopitelný lapsus v postupu krajského soudu. Veškeré důkazní prostředky, z nichž vychází rozhodnutí soudu, musí být již z logiky věci provedeny dříve, než soud vyhlásí rozhodnutí. Totéž ostatně plyne i z § 77 odst. 2 s. ř. s., dle něhož soud hodnotí důkazy jím provedené jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného. Dokazování

v soudním řízení správním směřuje k úplnému zjištění skutkového stavu, na jehož základě soud následně rozhodne o žalobě, nikoliv k dodatečnému hledání opory pro rozhodnutí již vydané. Z obsahu soudního spisu a především odůvodnění napadeného rozsudku (soud výslovně odkazuje na listiny předložené Městským úřadem Třebíč, nikoliv na listinu předloženou žalovaným spolu s jeho vyjádřením k žalobě, viz bod [12] shora) však plyne, že právě takto anachronicky krajský soud postupoval. Teprve po vyhlášení rozsudku si opatřil důkazní prostředky, které v této fázi řízení již ani nebylo možné provést v souladu se zákonem, tj. při jednání, a na jejich obsahu pak postavil podstatnou část své argumentace. Tím zatížil řízení hrubou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost.

III.B.

Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů

[20] Ze žaloby založené na č. l. 1 – 11 soudního spisu plyne, že stěžovatel v řízení před krajským soudem řádně uplatnil následující žalobní body. Stěžovatel namítal, že ve správním spise není založen důkaz o pravomocném ukončení řízení ve věci námitek proti zápisu 12 bodů, na jehož základě měl pozbýt řidičské oprávnění. Tvrdil, že toto rozhodnutí mu nikdy fakticky doručeno nebylo, s jeho obsahem nebyl seznámen. Dle stěžovatele žádný ze správních orgánů neobstaral takové důkazy, z nichž by bylo možno přezkoumat otázku subjektivní stránky přestupku a dovodit některou z forem zavinění (tedy pravomocné rozhodnutí o skončení řízení o námitkách, doklady o jeho doručení stěžovateli atd.). Rozhodnutí žalovaného je proto dle stěžovatele v otázce zavinění nepřezkoumatelné, žalovaný nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Jelikož k doručení rozhodnutí ve věci námitek proti zápisu bodů zřejmě došlo na základě fikce, je třeba ověřit, zda bylo zasláno na správnou adresu, neboť žalobce změnil v průběhu řízení trvalé bydliště (změnu adresy oznámil správnímu orgánu). Ve správním spise však nejsou dle žaloby založeny listiny, na jejichž základě by bylo možné tuto otázku zhodnotit. Správní orgány tedy neprovedly žádné důkazy objasňující právní stav ve věci pozbytí řidičského oprávnění a s tím související otázku zavinění stěžovatele při spáchání přestupku spočívající v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění. Správní orgány přitom byly povinny provést tyto důkazy i bez návrhu stěžovatele (tedy i v případě jeho procesní pasivity). Vždy je totiž třeba provést důkazy, které objasní všechny obligatorní znaky přestupku.

[21] Rozsudek krajského soudu, byť je vcelku obsáhlý a obsahuje pasáže pojednávající o teoretických východiscích odpovědnosti za správní delikty, nereaguje na žalobní body stěžovatele způsobem odpovídajícím podrobnosti a hloubce argumentace uplatněné v žalobě.

[22] Krajský soud pouze stroze zkonstatoval, že skutkový stav byl v dané věci zjištěn v dostatečném rozsahu. Z provedeného dokazování v rámci správního řízení bylo dle soudu zcela přesvědčivým způsobem prokázáno spáchání popisovaného přestupku ze strany stěžovatele.

[23] Stěžovatel v žalobě argumentoval tím, že ve správním řízení nebylo provedeno dokazování k otázce, zda vskutku pozbyl řidičského oprávnění, tedy zda mu bylo řádně doručeno rozhodnutí o odvolání ve věci námitek proti záznamu 12 bodů (viz poukaz

stěžovatele na změnu adresy trvalého bydliště a na absenci dokladů o doručení tohoto rozhodnutí ve správním spisu ve věci přestupku). Dále namítal, že ve správním spisu není založeno konečné rozhodnutí ve věci námitek proti zápisu 12 bodů, které mělo stvrdit pozbytí řidičského oprávnění. K těmto výtkám směřovaným proti rozhodnutí žalovaného se však krajský soud žádným způsobem nevyjádřil, nezaujal k nim žádné stanovisko. Přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že v rámci řízení o přestupku spočívajícím v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění je nezbytné spolehlivě prokázat řádné doručení (tj. nabytí právní moci) rozhodnutí, jímž přestupce řidičské oprávnění pozbyl (viz rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 As 3/2011 – 54). Žalobní bod stěžovatele byl tedy co do obsahu pro posouzení žaloby relevantní.

[24] Krajský soud se explicitně nevypořádal ani s argumentací stěžovatele, dle něhož přestupek spočívající v řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění nemohl být spáchán z nedbalosti, neboť se fakticky o obsahu rozhodnutí o odvolání ve věci námitek proti záznamu 12 bodů nedozvěděl. Vůbec se pak nevyjádřil k žalobnímu bodu, že ve spisu chybí důkazy, na jejichž základě by bylo možno přezkoumat naplnění povinného znaku skutkové podstaty přestupku, tj. zavinění.

[25] Rozsudek krajského soudu je proto v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se nevypořádal s řádně uplatněnými zcela konkrétními žalobními body, jimiž stěžovatel zpochybňuje dostatečné zjištění skutkového stavu věci, resp. poukazuje na nedostatečné dokazování ve správním řízení.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že z rozsudku krajského soudu není zřejmé, v čem měla spočívat jeho nedbalost. K tomu lze uvést, že dle krajského soudu stěžovatel spáchal v období od 27. 6. 2007 do 8. 5. 2010 celkem sedm přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a proto měl ve vlastním zájmu sledovat pohyb bodového hodnocení, aby tak předešel nežádoucím důsledkům. Věděl tedy, že svým dalším jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Kritériem nedbalosti je zachování určité míry opatrnosti. Nedbalostně tedy jedná ten, kdo nedodržuje míru opatrnosti, ke které je v rámci okolností povinen a podle svých subjektivních možností schopen. Při nevědomé nedbalosti jsou dány současně povinnost a možnost předvídat porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Krajský soud dále dospěl na základě rozhodnutí o odvolání ve věci námitek a výzvy k odevzdání řidičského průkazu (včetně dokladu o jejím doručení) k závěru, že stěžovatel podal námitky proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo celkového počtu 12 bodů, a byl vyrozuměn o výsledku námitkového řízení. Měl tak povinnost i možnost předvídat, že mu je doručována výzva k odevzdání řidičského průkazu, z čehož vyplývá, že s ohledem na okolnosti vědět měl a mohl, že dne 8. 5. 2010 porušuje zájem chráněný zákonem. V rozsudku je tedy dostatečně a srozumitelně uvedeno, z jakých skutečností krajský soud dovodil, že stěžovatel jednal v nedbalosti. Tyto skutečnosti, z nichž krajský soud při vytváření závěru vycházel, ovšem byly zjištěny v řízení o žalobě postupem, který je v rozporu se zákonem (podrobně viz část **III.A.** shora). To má za následek nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS). Námitka stěžovatele je důvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že rozsudek krajského soudu je v podstatné části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a že se krajský soud dopustil v řízení o žalobě závažných vad, nemohl se Nejvyšší správní soud zabývat meritorními námitkami uplatněnými v kasační stížnosti.

[28] Krajský soud je v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V novém rozhodnutí rozhodne i o nákladech tohoto řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu